

לשמוע את השיעור, והיה מוסר את השיעור "ארבע שעות רצופות בכל יום מבלי הפסק", השיעור לא היה 'חצי שעה' ולא 'שעה', אלא ארבע שעות רצופות אמר שיעור, גם ביום ששי וגם בשבת קודש. על סוגיא של "היזק ראייה", שהיא סוגיא קצרה בתחילת מסכת 'בבא בתרא'. במשך שישה חודשים כל יום ארבע שעות.

כמו כן מרן החזון איש ז"ע אמר שכשהוא רואה את ארון הספרים, הוא מבקש לבכות מרוב צער על 'חסרונו בתורה', הרי לא מצינו כמותו מי שבקי בבהירות בתורה"ק באופן נורא ומבהיל, כל ששה סדרי משנה היו נהירין לפניו בבהירות יתירה, והוא רק מסתכל על מה שחסר לו, ומבקש לבכות כשרואה את ארון הספרים.

רבי אברהם אבן עזרא מבאר, שזוהי הסיבה לכך שהחכם יקרא 'תלמיד חכם' - כל חייו הוא מוסיף ללמוד ולקנות חכמה!

הגמרא במסכת סוכה (כח.): תנו רבנן, שמונים תלמידים היו לו להלל הזקן שלשים מהן ראויים שתשרה עליהן שכינה כמשה רבינו ושלשים מהן ראויים שתעמוד להם חמה כיהושע בן נון עשרים בינונים גדול שבכולן יונתן בן עוזיאל קטן שבכולן רבן יוחנן בן זכאי אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלים וחמורים וגזרות שוות תקופות וגימטריאות שיחת מלאכי השרת ושיחת שדים ושיחת דקלים משלות כובסין משלות שועלים דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכבה דבר קטן היות דאביי ורבא לקיים מה שנאמר להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא וכי מאחר שקטן שבכולן כך גדול שבכולן על אחת כמה וכמה אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל בשעה שיושב ועוסק בתורה כל עוף שפורח עליו מיד נשרף. ע"כ.

והחפץ חיים בספרו שם עולם (ח"א פרק יב) על גמרא זו, כשנתבונן מגודל ידיעותיו של רבן יוחנן בן זכאי נבוא ונכיר את רבו הלל הזקן, שבודאי ידיעותיו היו גדולות יותר, אולם בודאי שרבותיו של הלל שמעיה ואבטליון היו גדולים אף יותר מהלל הזקן, והם קטנים כנגד הקודמים להם דהיינו כנסת הגדולה, והקודמים להם נגד חגי זכריה מלאכי שהיו נביאים, וידוע דמלאכי זה עזרא שהיה תלמידו של ברוך בן נריה, ובודאי רבו ברוך בן נריה גדול ממנו, וברוך בן נריה קטן נגד רבו ירמיה הנביא, וירמיה נגד הנביאים הקודמים לו, ונדלג בחשבונות הדורות הרבה דורות באמצע (עיי' ברמב"ם בהקדמתו) עד שנגיע ליונה בן אמיתי הנביא, ויונה קטן נגד אלישע רבו, ואלישע קטן נגד אליהו הנביא רבו, ואליהו נגד אחיה השילוני רבו, ואחיה נגד דוד המלך ע"ה רבו (כן איתא ברמב"ם שהיה רבו). הרי לנו עד כמה רחבה ועמוקה היא התורה עד מאוד למעלה מבינת אנוש.

ונראה על פי דבריהם לפרש, מאמר חז"ל (מגילה ז): "מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי".

והיינו יום פורים מביא את הלומד להשגה "דלא ידע", וזאת על פי מה שכתב בספר טור ברקת למקובל האלוקי רבי חיים הכהן ז"ע שהיה תלמידו של רבי חיים ויטאל בהלכות מגילה (סימן תרפ"ז אות ב'), לבאר את מה ששינו במגילה (ג.) ונפסק להלכה בשולחן ערוך: "מבטלין תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה".

מבאר הטור ברקת הטעם לכך, כי אור המגילה הוא גדול מאור התורה, לפי שאור התורה הוא רק בבחינת ענף מהחכמה של מעלה, מה שנקרא "נובלת חכמה", לעומת המגילה שהיא החכמה עליונה עצמה.

ונמצא כי על ידי קריאת הגילה מגיע להשגה, שכל ידיעתו בתורה היא רק מעט בבחינת "נובלות" ועדיין את החכמה עצמה הוא לא השיג.

ונראה לתת הסבר אחר לדבריו הקדושים של אביי ביום פורים, בהקדם, מקשים העולם, מה היה חטאם של ישראל באותה סעודה, הרי דרשו חז"ל (מגילה יב.) 'לעשות כרצון איש ואיש' אמר רבא 'לעשות כרצון מרדכי והמן', ואם כן הרי היו כל המאכלים ושאר ענייני הסעודה ב'הכשר' של מרדכי הצדיק ומה עוון יש בזה?

וביארנו על פי מעשה, פעם נסעו ישראל וגוי יחדיו בדרך, אחר שהילכו כברת דרך הוציא היהודי מצקלונו מאכלו אשר הביא עמו מבינתו, בירך על המזון ופטר את הרפרפת אכל ושתה, ואילו הגוי הוציא 'בשר שמן' וניגש לאוכלו, וב'נדיבות לב' הציע ליהודי להצטרף עמו בסעודתו, אך היהודי התנצל ואמר שאסור לו לאכול מבשר גויים. בגמר סעודתו שתה הגוי מיינו, גם בזה סירב היהודי לשתות מכוסו ואמר לו ש'סתם יינם' אסור על איש ישראל. הגוי שלא נתברך ב'בינה ודעת' להבין את דברי היהודי והוכרח היהודי להסביר לו ב'רחל בתך הקטנה', שהתורה אוסרת לאכול בשר ויין

של גוי זולתי במצב של סכנה ופיקוח נפש, ואף הוסיף והסביר לו 'פיקוח נפש' מהו. ויהי כשומעו כי כן - הוציא הגוי סכין גדול וכמעט שהניפה על ראש היהודי, והזהירו שאם לא יאכל וישתה מבשרו ויינו ייהרגו על אתר, בלית ברירה עשה כפי שנצטווה אכל ושתה והתענג מסעודתו של הגוי, לפתע חזר בו הגוי, והחל לפייס את היהודי בבקשת סליחה מחילה וכפרה על מעשיו, נענה היהודי ואמר לו בתוקף- "איני סולח ומוחל לך!" ולשאלת הגוי מדוע לא יסלח לו, השיב: "איני מוחל לך שלא נתת לי לסיים את הסעודה..." והיינו שאותו איש שמח עם הסיבה של הפיקוח נפש שנקלע לידו כדי שיוכל לאכול ולהנות מן הסעודה.

וזוהו אומרם, 'לפי שנהנו מסעודתו של אותו רשע', כי הגם שהיה מקום לומר שאולי היו מוכרחים להשתתף בסעודה מפני השלום ולתת כבוד למלכות, וכמו כן לא היה איסור באכילתם שהרי סידרו את הכשרות על הצד היותר טוב - מכל מקום לא היה להם ללכת לשם מרצון ולהתענג מחבורתם של גויים טמאים פוחזים וריקים, והיו צריכים ללכת כמי שכפאם שד ומחמת ההכרח, ולא ליהנות מן ההליכה והשותפות.

כתב ה'חתם סופר' בספרו תורת משה (מגילת אסתר ד"ה איתא במגילה), דאע"פ שהיו אנוסים ומוכרחים להשתתף בסעודה, היה עליהם להשביע את נפשם עם מאכלים כשרים בטרם בואם לסעודה בבית אחשוורוש, וממילא היו אוכלים שם 'אכילה גסה' ולא לתיאבון.

ועל פי זה נראה לומר, כי באמת עם ישראל השביעו את עצמם לפני שהלכו לאכול אצל סעודתו של אחשוורוש אבל בגלל שהאוכל שם היה כל כך טעים, על אף שהיו שבעים אבל לדבר מתוק יש מקום בבטן, דבר זה נתחדש לאביי כאשר הגיע שבע והגישו לו אוכל מתוק, אז הבין מה קרה אצל עם ישראל כיצד הם "נהנו מסעודתו של אותו רשע", אלא שבאמת הם אכלו לפני כן, אבל מחמת שהאוכל היה טעים היה מקום בבטן עבורו, ופתח הצלה זו מצא אביי לעם ישראל לדון אותם לכף זכות, ועל זה באה לו השמחה ביום פורים.

"לך כנוס את כל היהודים"

החפץ חיים זי"ע אומר על הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שכשם שבגלות מצרים לא הגיע הגואל עד שעם ישראל צעקו אל בורא עולם שיגאל אותם, כך בגאולה האחרונה לא יבוא המשיח, עד שעם ישראל יצעקו ויבקשו את המשיח.

לכן נתכנס אי"ה ביום שני הקרוב י"ג אדר בראשותו של המקובל רבי יעקב עדס שליט"א בשעה 12:30 ברחוב שטראוס 13 שכונת גאולה.

ובודאי "הן אל כביר לא ימאס תפילת רבים" ויתעורר בזה ביאת המשיח ברחמים, ונזכה לגאולת עולם אמן ואמן.

"איש בל ייעדר"